

מה אתה יודע?

לא אחריה (מאת לואיס פמברטון, הוצאת אחיטאף, 199 עמודים) הינו, לדברי המחבר, "נסיון לעזור לנוער בתקופת ההתבגרות, בה אין הוא מבין כהלכה את הדברים המתרחשים בחלק הפנימי והחיצוני של גופו..." כדי להסביר דברים אלה לאשר...

בעיקבות גילוי מדהים זה מפרט המחבר את כל הפרטים הטכניים המבדילים בין גבר לאשה, ואת תהליכי ההפריאה, ההריון והלידה. תוך כדי פירוט ניתנות לנוער המתבגר גם כמה וכמה עצות רפואיות רבות, ערך אחת מהן "אל תגרד את פצעי הבגרות המופיעים על גופך — ואל תלחץ עליהם. אל תגע בהם אפילו, כי עלידי הנגיעה אתה גורם להם להתפשט ולהתרבות באזורים אחרים."

באוורור אל הפסיכולוגיה. באחד מפרקי הספר מנסה פמברטון לערוך ניתוח פסיכולוגי של טיפוס בנינוער שונים. הי קורא הצעיר נאלץ לבצע כאן ניתוח כפול — של הטיפוסים ושל הלשון הסכנית הקשה, בה נכתב הפרק.

כך, למשל, כותב פמברטון, בנתחו את דמותו של הרויז'ואן: "הוא תערובת מבלבלת מאד של תודעת-המין ותודעה עצמית כאחד. יש להניח כי הוא ידמה לאדם ה'עליון' אם כי לעתים הינו נפוליון קטן... מתחת להסבר תוקפני זה הוא מסתיר רגש עמוק של העדר הסתגלות רותנית וגופנית כלפי הסובבים אותו, ופחד אמיתי מפני אי-היכולת להתחרות באחרים על רמה שווה. אלה מוסיפים ומסתכמים בהשפלת אישיותו, וכתוצאה מכך מביאים אותו לאבדן גאווה ואצילות אנושית, אשר הוא מנסה לגמול עליהם לעצמו על ידי השפלת אחרים ודיכויים..."

בלי מוסר. בהקדמה לספרו מבטיח פמברטון שלא להטיף לקוראיו הצעירים מוסר אף-על-פי-כן מקדיש הוא פרק שלם להטפת מוסר נמלצת. כותב הוא, בין השאר: "אני כמ שפנים משפיים. אתם יודעים יפה כי חתימה, או נסיון מיני, לא גורם בשבילכם ברגע זה. אין להם מקום כלשהו בתוכניות ההתבגרות. מקומם הנאות והחוקי היחידי הוא בנישואים..."

הספת-מוסר אחת מגיעה לדרגת אזהרה חמורה: "עליכם להיזהר מפני כל אדם מברור יותר בעל אופי חשוד, אשר מלתה מכמ, להטות אחרי הישבתם ושופע מתנות, או תשומת-לב, הם עלולים להיות חוליים, מנוונים, או להשתייך אל עלובי-הגורל, כי גון המוסקסואליסטים, או דו-סקסואלים..."

במונה המוסקסואלי משתמשים, ב' דרך כלל, לגבי הוכר, הידוע גם בשמותיו הגסים זרזר, נבלוטי.

סרטור לדבר עבירה: אדם העוסק ב' נוהג הגנונה לספק קרבנות צעירים לתענוגים המיני, לא אחרים. תמורת תשלום מסויים. סרטור כזה ממין זכר קרוי בשפת הרחוב בשם זואי, או ערט. מין נקבה — מאדאם.

לאחר סקירה קצרה זו של המיניות המדוברת, מוסיף המחבר אזהרה: "אין ספק ש'תפגשו גם במלים אחרות — מלים גנות, הכתובות על קירות של בתי-שימוש... טוב תעשו אם תתעלמו מהן. היות והשימוש בהן מתאים אתכם בחותם של ניבנות ר' העדר-חינוך."

חדש וקדיא

לקראת אמהות (מאת פרופסור יוסף אשורמן, הוצאת עייתית תל-אביב-יפו, 130 עמודים, מנוקד) — הוצאת חדשה ר' משוכללת של חוברת הדרכה, שפורסמה לראשונה לפני כמה עשרות שנים. אחת מי גדולי הגניקולוגים של ישראל מספר בלשון קלה ופשטת על תהליכי ההפריאה, ההריון, הלידה וההנקה, מסיים בפסק התנ"כי "ואם הבנים שמה — תלוייה!" אחד הגילויים האשרמניים המעניינים: האשה מסוגלת לה' יות מופרית רק משך 36 שעות בחודש.

השומר הזקן הצביע על סורגי הברזל הפרוצים: בחצות עוד תעלומת עקבות הצמיג

"אף אחד. בכונה אנחנו משאירים אותן כאן. זה מול המשטרה." הידיעה לא שימחה אותי. אם היו המכוניות תחת משמר, היינו יכולים לחקור את ה' שומר בדבר מכונית-משא שחזרה מאוחר בליל השנה, או לא חזרה כלל מעבודתה באותו יום.

חזרנו למשרד. קראתי לשלושה בלשים והוריתי להם לפקוח עין על נהגי יפו, ש' אין להם מקום עבודה קבוע. לא אמרתי להם שנה שייך לשוד: "תביאו לי ידיעות על כל פגישה בין נהג לבין אדם חשוד, או עבריין. אל תעשו כלום, רק תרשמו ותודיעו. זה הכל."

קיבלתי יומ"ים דו"חיים מהבלשים שעקבו אחרי הסוחרים ברכוש גנוב. לא היה בהם מאום. עברתי בריפוף על הדו"חיים של אלה שעקבו אחרי הנהגים. שם היה לנו מול. באחד מהם, בין המון פרטים טפלים, מצאתי ידיעה מעניינת — נהג משאית, בולגרי מיסו, אכל בצהרים עם רפי, אחד הפושעים ה' מועדים המסוכנים ביותר. רפי היה פורץ מועד. הפריצות שביצע היו

שמעון פרנקנטאל יצא ל"ששח", להיפגש עם מודיעין. ליבוביץ יצא לחפש סוחרים ב' רכוש גנוב. אני וברדיין יצאנו למקום הפשע. מצאנו שם את צלמי המשטרה, את המומחים לטביעת-אצבעות, המומחה ל' שיחזור וקצינים רבים. אותנו עניין רק דבר אחד: רמו, ויהיה אפילו הקטן ביותר, שיוביל אותנו אל מבצעי השוד. אולי טביעת-אצבעות שהשאירו השודדים על ה' חלון ועל הקירות, או פרט מיוחד בעקבות המכונית.

אולם היה לנו עסק עם אנשי-מקצוע מנוסים, וכעבור כמה שעות של עבודה מאומצת היה ברור לנו שאין סיכויים רבים:

במקום השוד חיכו כבר ניידות אחדות. היה חושך מוחלט. רחוב מאנה, בצפון תל-אביב, גם את שנתו. דיריו לא ידעו כי רק לפני שעות אחדות פעלה באזורם כנו' פית שודדים מומחים, שפרצה אל מחסן בית-החרושת לאריג. במרתף אחד הבתים. פקדתי על השוטרים להתרחק מן המקום, כדי שלא לסטש את מעט העיקבות שנשארו אחרי שהגשם השוטף שירד בלילה מחה את רובן.

המקצועיות ביותר שנתקלתי בהן אי-פעם. מעולם לא הצלחתי להרשיע אותו בריון. היתה לו שיטה, שפעלה תמיד בהצלחה: כשנתפס היה מעמיד פני משוגע. כליד הארץ, בן למשפחת חקלאים באחת ממושבות השומרון, הכיר רפי את כל מקומות המחבוא והפינות הנסתרות ברחבי הארץ. הוא היה מתכנן כל פריצה במשך זמן רב, בורר היטב את מקומות המחבוא, פורץ ונעלם.

מעולם לא הסכים להחקר בפני הבלשים. הוא היה עומד על זכותו לשתוק, עד שיובא בפני השופט. כשהיה מובא אליו היה מש' תולל, מנפץ כסאות ושולחנות, גשח מיד אל הפסיכיאטר שהיה קובע תמיד שהוא "אינו אחראי למעשיו". באותה תקופה היה נזמה שרפי עזב את המקצוע. הוא הפיץ על עצמו עמומה, שיש לו מספיק כסף ושהוא איננו עובד יותר ב"עסקים". הוריתי לעצור את הנהג הבולגרי ולהביא אותו אלי. כשנכנס לחדר ראיתי לפני בחור צעיר וסימפאטי, לבוש יפה ובעל חיוך נעים. הוא ישב מולי, לא התחמק מבט עיני, ענה בשקט ובמהירות לכל השאלות שהצגתי לפניו.

המודיעין פעל היטב. ידעתי כבר שלנהג ישנה מכונית-משא ישנה, בעלת ששה גל-גלים, ושארין לו מקום-עבודה קבוע. ניסיתי לעורר בו את הרושם שאני מעוניין בתאונה מסוימת, בה נהרג אדם. שאלתי אותו כיצד הוא משאיר את המכונית בלילה — אם הוא נועל אותה, כמה בניזין יש בטנק כשהוא מסיים את העבודה, היכן חונה המכונית ואם גנבה בימים האחרונים.

הנהג שיתף פעולה. הוא ענה על כל השאלות בבטחון שערער מעט את בטחוני שלי. לרגע חשבתי שאין צורך להמשיך. לעצור ישב אביספוס של אדם ישר. החלטתי לשאול את השאלה האחרונה: "אתה מכיר את רפי?" "כן." "אכלת אתו אתמול צהרים ב'פוז?" "כן." "על מה דיברתם?" "על כל מיני נושאים. אני מכיר אותו כבר זמן רב. אנחנו נפגשים לעתים קרובות." בפעם הראשונה הבחנתי בכך שחוא מש-

סורג החלון של בית-החרושת היה חתוך במספרי פלדה בעלי סכינים מיוחדים ל' בורות קשות. רק לנוכחות של פושעים מו' עדים היו מספריים כאלה, ולא כל אחד ידע להשתמש בהם. לעבוד עם מספרי-פלדה, זהו מקצוע בפני עצמו.

נכנסנו דרך החלון לבית-החרושת. מחסן הסחורה המוגמרת היה ריק לגמרי. ניכר היה כי השודדים חשבו היטב על כל פרט. הם בחרו את החלון המוסתר ב' יותר. גם הגישה למקום היתה מוסתרת לחלוטין מן הכביש, שרק לפעמים רחוקות עברה בו מכונית בודדת בשעות שלאחר הצות.

ליד בית-החרושת מצאנו שומר זקן. הוא שהודיע על השוד למשטרה. "אני עובר כאן כמה פעמים בלילה," סיפר לי באדיש; "כש' עברתי בפעם האחרונה, לפני חצות, היה הכל בסדר. אחרי כמה שעות שמעתי קול של מכונית גדולה יוצאת מכאן. רצתי מהר, וראיתי את החלון הפרוץ..."

השומר דיבר על מכונית. צריך היה למצוא את מקום תנייתה. הלכנו בעיקבות שנשארו והגענו אל עץ שיקמה גדול, במרחק כמה עשרות מטרים. הגשם לא חזר מתחת לעץ; עיקבות המכונית נראו בבירור; עיקבותיה של מכונית-משא בעלת ששה גלגלים.

תיק התצדומים מרירד אותי

השומר הזקן אי-אפשר היה להוציא מ' דבר נוסף. הערנו את בעלי בית-החרושת משנתם וביירונו מה היה ערך הרכוש ש' נשדד. מתוך הערכות המבולבלות הבנו שיש לנו עסק עם שוד של ב'רסידנים בערך של כמה עשרות אלפי ל"י.

חזרתי הביתה. לישון כבר אי-אפשר היה. התגלחתי, החלפתי בגדים ונסעתי אל משי רדי במטה המחוז. הזמנתי קפה שחור ובי-קשתי מסמלי המדור להיכנס לחדרי. הכל היה תלוי במהירות העבודה שלנו. אם נצי' ליה, נוכל לתפוס גם את השודדים וגם את הסחורה. אחרת, יתכן שנשנים יד על השודדים — אבל הסחורה תתגלגל ב'נתים ל'שוק ותיעלם בלי עקבות. הסמלים יצאו לעבודה. סמל המודיעין

